

efter Guldkorn under Behandlingen". Det ærede Medlem fik ingen Ting at vide, og hvad kan det da nytte, at den ene Part staa og venter paa den anden, at de begge staa og vente; naar den ene Part er lige saa uvildende som den anden, saa bliver der ingen Guldkorn i den Ventetid. Det ærede Medlem sagde, at den eneste, der var kommen med en ny Tanke, var Medlemmet for Ringkøbing (S. C. Christensen), som havde sagt, at han vilde have Teatret ordnet lige som en Landsvageanstalt. Saaledes har jeg dog ikke sagt, men jeg har sagt, at jeg vilde have Teatrets Forhold ordnede paa samme Maade som Landsvageanstalternes, nemlig saaledes, at Teatret blev en selvvejende Institution. Det søjede jeg til, og det gør jo en Forstel. Saa afbrød det ærede Medlem mig med at sige, om jeg saa vilde have Teatret ind under samme Direktion som Landsvageanstalterne. Det har jeg slet ikke tænkt paa, men det ærede Medlem, som stod og ledte efter Guldkorn, kan passende tage det med ind i sin Teaterkommission og sidde og spekulere der nede over, hvorvidt den ny Teaterdirektion skal være den samme som den, der er indrettet for Gl. Ballehus og Eberødgaard, og hvad disse Anstalter nu hedde.

Den ærede Ordfører sagde om den elektriske Belysning paa det kongelige Teater, at den kunde vi saa, den kostede intet. Hvis det nu virkelig intet koster, saa synes jeg næsten, vi skulde tage den; hvorfor skulde de saa ikke have elektrisk Belysning der nede, naar vi komme saa fortræffelig billigt deraf? Spøgen er imidlertid, at 98,000 Kr. skulle vi af med, naar vi ville have elektrisk Belysning, og naar vi ere af med dem, ere vi af med dem; det er den Vej, Pengene stadig gaa, naar der er Tale om det kongelige Teater. Vi vide, hvad vi give ud, men hvad vi saa ind, se vi aldrig. So vist koster den elektriske Belysning noget, den koster disse 98,000 Kr.; men det, den ærede Ordfører sigtede til, er vel det, at han mener, at saa spare vi i Brandassurancepremie. Men det er jo slet ikke nogen sikker Besparelse. For det første er det en Besparelse, der ikke bringer Kapitalen igen, men for det andet er det en Besparelse, der slet ikke er sikrere, end at vi maa afse Premien nedjat et Aar eller to, og saa bliver den maa afse op igen. Det have vi ingen Garanti imod. Den ærede Ordfører talte noget om, at vi gif temmelig let hen over den store Brandfare dernede; den kunde man ikke lukke Dørene for; det gif ikke an at lukke Dørene og stikke Hovedet i en Bust, som man gjorde somme Steder. Naar der er Fare for Ild,

er det ganske vist et meget daarligt Raad at lukke Dørene og stikke Hovedet i en Bust. Men til den ærede Ordfører vil jeg sige, at jeg har dog nok Ret, naar jeg siger, at Flertallet heller slet ikke er saa fortræffelig bange for den Brandfare, der er dernede. Naar Flertallet henstiller til Ministeren, at der skal føres Forhandlinger med Kommunen om en Nedgang i Prisen paa Elektriciteten, saa vil det jo sige, at man slet ikke er saa forfærdelig bange for Brandfare, man vil nok lade Tiden gaa med Forhandlinger, om saa gøres nødvendigt. Elektriciteten vil man have billig, det er Nr. 1, kan man ikke saa den indført i Aar, saa faar man vente til ad Aare. Den ærede Ordfører kan slet ikke sige: Saa lægge vi Ansvar over paa Kommunen. Kommunen kan ikke være tjent med at saa et Ansvar lagt over paa sig her inde fra, og det kunne vi heller ikke gøre. Naar vi sige til Kommunen: Vil I sælge os det og det til den og den Pris, saa kan Kommunen maafe sige Ja, og saa er den Sag ordnet. Men den kunde ogsaa sige Nej, det ville vi ikke, og saa kan det lidet nytte, at vi sige: Saa skulle I have Ansvar for, at Teatret brænder, hvis det brænder, thi dertil vil Kommunen sige: Den Logik er ganske vist kommen fra Folketingets Ordfører, men holdbar er den alligevel ikke. Kommunen tager ikke imod, at man lægger den Slags Ansvar over paa den, det Ansvar maa Flertallet have i det Tilfælde. Derfor siger jeg, at jeg havde nogen Ret, naar jeg paastod for, at den Brandfare, der er saa stærkt Tale om, anser heller ikke det ærede Flertal for saa stor, som det ser ud til, og jeg tror, at det ærede Flertal havde gjort lige saa rigtigt i ikke at tale saa meget om den Brandfare. Jeg tror ikke, de have gjort nogen Gavn i den offentlige Diskussion derved, om de have gjort nogen Gavn her for Bevillingens Bedkommende, er muligt, det kender jeg ikke. Men jeg tror heller ikke, at den er saa stærkt til Stede, som det ærede Flertal holder paa. Ganske vist er der nærmest dernede i Teatret, og ganske vist er der tørt dernede i Teatret, som jeg før sagde, og ganske vist kan det vel nok brænde og brænde livligt, naar der kommer Ild i det; det tvivler jeg ikke paa. Men det er ogsaa vist, at der er megen Paapasenhed, at der staa Brandsvende her og der, at der er Vandledninger, og at der er Sprøjter, der staa parate til at slukke, naar der er noget paa Færde; og det er meget godt, at det er saaledes. Der er ingen, der skal mig til at tro, at Spørgsmaalet om Omlægningen og Elektricitetsindlægningen kan holdes ganske inde fra hinanden, og at det